

Categoria C accèssit

L'ANIVERSARI

Sempre havia esperat el dia del seu aniversari amb la mateixa il·lusió que qualsevol nen espera el dia 5 de gener, però ja feia temps que això havia canviat.

El sol s'aixecava entre les muntanyes en un serè matí d'un diumenge de maig, i els primers rajos es filtraven, tímids, entre les cortines de l'habitació, encara a les fosques, fins a arribar a il·luminar-li la cara. Va obrir els ulls amb mandra i va aixecar-se del llit amb una lentitud totalment oposada als moviments frenètics dels ocells que sentia cantar darrere els vidres. Aquests cants es van veure pertorbats quan va encendre la ràdio i, tot dirigint-se al lavabo, va fer córrer les cortines per obrir la finestra i que el suau aire primaveral li inundés l'habitació.

Aquell dia va passar més temps de l'habitual observant-se el rostre al mirall; va aturar-se a cada marca que tenia a la pell mentre de fons escoltava la veu d'aquella locutora de ràdio de cabells arrissats i rossos. En sortir del bany, va fer el llit, es va vestir amb la seva indumentària característica, va tancar la finestra i, encara amb la ràdio encesa, va dirigir-se a la cuina per esmorzar.

Havien quedat a l'hora de dinar, però el temps li va passar igual que el vol d'aquelles orenetes que sentia a fora, ràpid i sense fre, mirant totes les fotografies que hi havia dins d'aquella vella capsa de cartró, que no va tenir temps de tornar a endreçar pel so de la botzina que l'avisava que sortís. El dia era radiant: el sol brillava amb força i el cel era totalment blau, sense cap núvol. Era tan blau que el mar segurament li tenia enveja, va pensar mentre l'observava des de l'interior d'aquell cotxe negre on sonava una cançó dels Manel.

En arribar al restaurant, es va asseure a la taula i va dinar amb tranquil·litat, amb un mig somriure entre els llavis mentre observava tota la gent que omplia el local i que generava un agradable xivarri que li omplia les orelles. De sobte, però, a l'hora de les postres, els llums de la sala es van apagar i van treure el pastís amb espelmes enceses al damunt; no es va parar a comptar-les, no li interessava. La gent aplaudia i tots alhora, aplegats en un únic crit, deien: "Que demani un desig, que demani un desig!". Va fixar els ulls en un punt imprecís del menjador mentre el seu cap cavalcava buscant un desig i les espelmes cremaven. Tots els assistents l'enfocaven amb les càmeres dels seus innovadors telèfons mòbils i alguna veu comentava: "Que bonic".

Va començar a fer córrer la mirada per la sala observant les cares dels assistents: eren gent normal amb somriures exagerats i ulls brillants que estaven esperant que bufés les espelmes. Observant aquells rostres amb el deteniment amb el qual havia observat el seu aquell mateix matí, va dir-se: "No entenen els aniversaris, no entenen que quan tens deu anys, també en tens nou, i vuit, i set, i sis, i cinc, i quatre, i tres, i dos i un. No entenen que quan et lledes el dia del teu divuitè aniversari esperes sentir-te amb divuit anys, però no ho fas, obres els ulls i tot és igual que ahir, l'únic que és avui. No et sents amb divuit anys. Sents que encara en tens disset. I els tens, si més no durant l'any que et fa tenir-ne divuit".

I així, va agafar aire, va observar el pastís i la cera de les espelmes que ja havia tacat aquella superfície ensucrada, i va bufar fins que no va quedar ni una flama mentre el xivarri que havia sentit durant tot l'àpat s'intensificava i s'acompanyava d'aplaudiments, xiulets i balls.

Tornant, absent de la conversa de dins del cotxe, observava com aquell cel blau que havia vist al matí s'estava tornant fosc, gairebé negre, mentre el sol queia darrere les muntanyes, tenyint-lo lleument de taronja.

En arribar a casa, la ràdio encara estava encesa, però ja no hi havia aquella locutora, ara sonava una cançó amb un ritme que s'encomanava. Va apagar-la i va encendre la làmpada de la tauleta de nit. Era tard, la son li pesava a les parpelles i el cansament al cos. Així que va tancar les cortines, es va desvestir, es va posar dins del llit i va tancar el llum. Els seus ulls van trigar a acostumar-se a la foscor, però gràcies a la petita escletxa que havia deixat entre les cortines, entrava una mica de claror a l'habitació. Mirant aquell sostre blanc, que es trobava al seu damunt, va repassar la jornada i es va dir: "Algun dia potser diràs alguna cosa estúpida, i aquesta serà la part de tu que encara té deu anys. O potser alguns dies necessitaràs seure a la falda de la mare perquè tens por, i aquesta serà la part de tu que té cinc anys. I potser algun dia voldràs plorar com si tinguessis tres anys. La cosa és que la manera com creixes és semblant a la de les cebes o com els anells de dins el tronc dels arbres: cada any dins del següent".

Gemma Masó